

Recensie: An American in Paris*1/2

Dominion Theatre London
dinsdag 10 oktober 2017

foto © Johan Persson

Recensie:

Op 6 januari 2018 valt definitief het doek over de West End musical 'An American in Paris'. Deze dansmusical is geïnspireerd op de Hollywoodklassieker met Gene Kelly en bevat gekende songs van George Gershwin en Ira Gershwin zoals 'I Got Rhythm', 'S Wonderful', 'I'll Build a Stairway To Paradise' en 'They Can't Take That Away from Me' naast composities van George Gershwin zoals 'Concerto in F' en 'An American in Paris'. Op Broadway won de musical 4 Tony Awards waaronder die voor beste choreografie, beste orkestratie, decor en lichtontwerp. In Londen staat de productie in een veel te grote zaal waardoor het bij momenten intieme karakter van de voorstelling volledig verloren gaat. Dat de overigens drukke Central metrolijn voor de deur een halte heeft in het station Tottenham Court Road en het gedaver van de underground te voelen en te horen is in de zaal, komt de beleving verre van ten goede. Wellicht ook daarom dat een toeschouwer op onze rij het kort nadat het tweede bedrijf begonnen was, voor bekeken hield.

'An American in Paris' speelt zich af na de Tweede Wereldoorlog. Jerry Mulligan (Ashley Day) blijft als Amerikaanse soldaat in Parijs hangen om zijn droom waar te maken als schilder. Hij ontmoet er Lise Dassin (Leanne Cope), een ballerina die tevens dochter is van de beroemde danseres Arielle Dassin. De musical is dus een love story die zich situeert in een periode vol hoop en waar de mogelijkheden eindeloos lijken. Wat blijkt? Drie mannen zijn tegelijkertijd verliefd op haar. De pianist Adam (Jack Wilcox), de rijkeluiszoon Henri (Alyn Hawke), en Jerry. Het ziet er trouwens naar uit dat Lise met Henri zal trouwen omdat zijn familie haar tijdens de bezetting heeft gered. Lises ouders zijn tijdens de oorlog opgepakt geworden door de Nazi's. Lise, wiens vader een Joodse butler was die nog voor Henri's familie werkte, is echter verliefd geworden op Jerry. Adam vraagt aan Henri om Lise de vrijheid te gunnen om zelf te kiezen met wie ze wil trouwen. Het balletstuk dat Adam componeert voor Lise wordt er een om het leven te vieren. Uiteindelijk draait 'An American in Paris' om de positieve impact die één vrouw heeft op het leven van drie mannen dat zich samenvat in de song 'They Can't Take That Away from Me'.

Met de songs en vele instrumentale nummers zit het dus wel goed, het live orkest zet deze piekfijn neer en ook de verwijzingen naar de Andrews Sisters aan de ene kant en cabaret (Moulin Rouge) aan de andere kant kunnen we best smaken. Maar de personages krijgen veel te weinig body mee, en zijn dus veel te weinig uitgewerkt. De cultuurclash tussen de Franse Lise en de Amerikaan Jerry wordt dus veel te oppervlakkig behandeld. De dialogen voelen verder erg geforceerd en stroef aan. En de humor is gewoon rondit belegen. Adam zegt bij de start van het tweede bedrijf bijvoorbeeld: 'Don't shoot. I'm the piano player.' Helemaal tenenkruullend is het feit dat sommige personages tijdens de ganse voorstelling met een zwaar Frans accent Engels praten. Niet in het minst gaat het dan om Leanne Cope ('ze correct way?') als Lise en de moeder van Henri (gespeeld door Julie Legrand: 'I want everything to stop changing'). Cope heeft overigens een dansopleiding genoten en is eigenlijk geen actrice. Dat voel je ook. Een verademing is dan ook Zoë Rainey als Milo die voor ons dé ontdekking van de show is. Haar solo 'Shall we dance' in het eerste bedrijf, en duet 'But not for me' met Adam in het tweede wist ons te boeien omwille van haar timbre en het ogenschijnlijke gemak waarbij ze deze songs neerzette. Wanneer de drie heren samen zingen, zit het meerstemmig overigens erg goed bij 'S Wonderful'

en 'They Can't Take That Away from Me'.

Qua dans blijven we het eerste bedrijf op onze honger zitten. Dat ligt voornamelijk aan de regie van Christopher Wheeldon OBE die ofwel twee acties op twee verschillende plaatsen tegelijkertijd toont waardoor je sowieso een van de twee choreo's mist. Maar vooral de drukke decorwissels in het eerste bedrijf werken gewoon tegen 'An American in Paris'. Gelukkig komt daar in het tweede bedrijf verandering in zodat het cabaretmoment van Henri tijdens 'I'll build a stairway to paradise' en de dansfinale op 'An American in Paris' tussen Jerry en Lise ons wel kan bekoren, al viel ons op dat niet alles in die pas de deux even soepel verliep tussen Cope en Day. Alles wijst erop dat die laatste niet de danskwaliteiten heeft van Robert Fairchild die dit najaar ondertussen elders andere engagementen dient na te komen.

Conclusie: hoewel er absoluut iets te zeggen valt over de choreografieën, de mooie muziek van Gershwin en de knappe visuals van 59 Productions (krijttekeningen op silhouetten van gevels/Parijse landschappen) voelt 'An American in Paris' belegen, stroef, geforceerd én gedateerd aan. En dan heb je nog het Dominion Theatre dat eerder een vloek dan een zegen is voor dit soort voorstelling!

< Bert Hertogs >